

Ἐπίκαιρο

Τά Πάθη τοῦ Κυρίου

Πλησιάζει ἡ **Μεγάλη Ἑβδομάδα**. Γιατί χαρακτηρίζεται «Μεγάλη»; Ἐχει πιό πολλές μέρες; Μήπως ἔχει περισσότερες ὥρες ἢ κάθε της μέρα; Ὁχι. Εἶναι πολύ **μεγάλα τά γεγονότα πού ζοῦμε**. Εἶναι **τά γεγονότα τῶν Παθῶν** τοῦ Κυρίου μας. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ μέ τίς **Ἀκολουθίες** της ν' ἀκολουθήσουμε τόν Χριστό ὡς τόν Γολγοθᾶ. Καί σήμερα, στήν τελευταία μας συνάντηση πρὶν ἀπό τό Πάσχα, ἄς παρακολουθήσουμε μαζί κάποια ἀπ' αὐτά τά συγκλονιστικά γεγονότα. *(Θά ἦταν βοηθητικό γιά τά παιδιά νά παρακολουθήσουν αὐτό τό μάθημα κοιτάζοντας ἀντίστοιχες εἰκόνες).*

Στόν **Μυστικό Δεῖπνο**, ἐκεῖ πού γιά πρώτη φορά ὁ Χριστός μᾶς πρόσφερε τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του κι ἔδειξε πόσο **ἀπέραντα μᾶς ἀγαπάει**, εἶπε κάτι πού ἀναστάτωσε τούς μαθητές Του:

- Ἕνας ἀπό σᾶς θά μέ προδώσει.

Ταράχτηκαν οἱ μαθητές Του. Γεμάτοι ἀγωνία ὁ ἓνας μετά τόν ἄλλον ρωτοῦν:

- Μήπως ἐγώ, Κύριε;

- Μήπως ἐγώ;

Ποιός ἦταν, παιδιά, ὁ προδότης τοῦ Χριστοῦ; Ὁ **Ἰούδας**. Πρὶν

λίγες μέρες, πήγε μόνος του στους αρχιερείς και γραμματείς και συμφώνησαν νά τοῦ δώσουν **τριάντα ἀργύρια** -τόσο πουλοῦσαν τότε ἓναν δοῦλο!- καί νά τούς παραδώσει τόν Ἰησοῦ, κρυφά ἀπό τόν λαό πού καθημερινά Τόν ἀκολουθοῦσε.

Νύχτα. Στόν κήπο τῆς **Γεθσημανῆς**, στόν κήπο μέ τά πολλά ἔλαι-όδεντρα, ὅπου συχνά πήγαινε ὁ Χριστός γιά νά προσευχηθεῖ, ἐκεῖ βρέθηκε πάλι μαζί μέ τούς μαθητές Του μετά τόν Μυστικό Δεῖπνο. Γονατιστός σέ μία γωνιά προσεύχεται: «Πατέρα, ἂν θέλεις, πάρε ἀπό μένα αὐτό τό πικρό ποτήρι. Ἀλλά ὄχι, ἄς μή γίνει ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλά ὅπως Ἑσὺ». Εἶναι τόση ἡ ἀγωνία Του, πού ὁ ἰδρώτας πέφτει στή γῆ σάν σταγόνες αἵμα!

Οἱ μαθητές Του, πού τούς ἄφησε πιοῦ πέρα νά προσεύχονται, εἶχαν ἀποκοιμηθεῖ. Ἡ λύπη βάραινε τήν καρδιά τους, μά καί τά βλέφαρά τους. **Τρεῖς φορές** ἦρθε ὁ Χριστός καί **τούς βρῆκε νά κοιμούνται**. Τήν τρίτη φορά τούς ξύπνησε. «Κοιμάστε, λοιπόν... Σηκωθείτε, νά, ἔφτασε ἐκεῖνος πού θά μέ παραδώσει στά χέρια τῶν ἐχθρῶν μου».

Πραγματικά, φάνηκαν ἀπό μακριά ἀναμμένες δάδες καί φανάρια. Πλησίαζε ἓνα πλῆθος ἀνθρώπων. Κρατοῦσαν στά χέρια τους μαχαίρια καί ξύλα. Ἦταν ἀπεσταλμένοι τῶν ἀρχιερέων. Μπροστά τους προχωρεῖ ὁ Ἰούδας. Τί φοβερό, τούς ὁδηγεῖ **ἓνας ἀπό τήν ὁμάδα τῶν Δώδεκα!** «Ὅποιον φιλήσω, αὐτόν νά συλλάβετε!», τούς εἶχε πεῖ. Πραγματικά, μόλις φτάνουν κοντά, χαιρετᾷ καί φιλεῖ τόν Δάσκαλό του! Μέ πόνο ὁ Χριστός τόν ρωτᾷ: **«Ἰούδα, μέ φίλημα προδίδεις τόν Διδάσκαλό σου;»**.

Σάν κυνηγημένος ἔφυγε ὁ Ἰούδας. Σκοτάδι μέσ στήν ψυχή του. Τήν ἄλλη μέρα κιόλας, γεμάτος ἐνοχές καί τύψεις, **ἐπιστρέφει στούς ἀρχιερείς τά τριάντα ἀργύρια**.

- Σᾶς παρέδωσα αἷμα ἀθῶο! ὁμολογεῖ.
- Τί μᾶς νοιάζει; Δική σου εὐθύνη, τοῦ ἀπαντοῦν ψυχρά.
- Ἀπελπισμένος ὁ προδότης κατευθύνεται ἐκεῖ ὅπου τόν ὁδηγεῖ

ὁ διάβολος: Πῆγε καί κρεμάστηκε!

Οἱ ἄλλοι μαθητές ἔμειναν κοντά στον Χριστό; Ὁχι, **Τόν ἐγκατέλειψαν ὅλοι** τρομαγμένοι. Μόνο ὁ Πέτρος καί ὁ Ἰωάννης Τόν ἀκολουθοῦν ὡς τό ἀρχιερατικό μέγαρο, ὅπου θά γίνει ἡ ἀνάκρισή Του. Ἀλλά κι ἐκεῖ ἐλᾶτε νά δοῦμε τί συμβαίνει:

Ὁ Πέτρος στέκεται στήν αὐλή. Διστάζει νά πλησιάσει πιό κοντά. Φοβᾶται μήπως τόν συλλάβουν κι αὐτόν ὅπως τόν Διδάσκαλό του. Μιά δούλη, ὅμως, ἡ θυρωρός, τόν ἀναγνωρίζει.

- Κι ἐσύ, τοῦ λέει, ἦσουν μαζί μέ τόν Ἰησοῦ τόν Ναζωραῖο.

Τά ἔχασε ὁ Πέτρος, φοβήθηκε ἀκόμη περισσότερο γιά τή ζωή του.

- Δέν Τόν ξέρω, δέν ξέρω τί λές, τῆς ἀπαντᾷ καί βγαίνει ἔξω στό προαύλιο.

Ἀλλά καί κεῖ τόν ρωτοῦν ἄλλες δύο φορές:

- Μήπως κι ἐσύ εἶσαι ἀπό τούς μαθητές Του;

Μέ ὅρκους καί κατάρες ἄρχισε ὁ Πέτρος νά φωνάζει:

- Δέν Τόν ξέρω αὐτόν πού λέτε!

Τρεῖς φορές ἀρνήθηκε τόν Χριστό. Τή στιγμή ἐκείνη ἔσερναν δεμένο τόν Χριστό ἀπό τόν **ἀρχιερέα Ἄννα** στόν **Καϊάφα**. Ἐρίζε ἕνα βλέμμα ὁ Κύριος στόν μαθητή Του. Τόν εἶδε κι ἐκεῖνος. Κι ἔνιωσε τό βλέμμα τοῦ Χριστοῦ νά σχίζει τήν καρδιά του, νά φτάνει ὡς τά κατάβαθρά του. Πῶς μπόρεσε ν' ἀρνηθεῖ τόν ἀγαπημένο του Διδάσκαλο; Μετανιωμένος ὁ Πέτρος βγῆκε ἔξω καί **ἔκλαψε πικρά**.

Ἡ δίκη συνεχίστηκε. **Ψευδομάρτυρες**, πού τούς πλήρωσαν οἱ ἀρχιερεῖς, κατέθεσαν ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ καί ἡ ἀπόφαση βγῆκε καταδικαστική: **«Εἶναι ἔνοχος θανάτου»**. Πρῶι πρῶι, ὁ κατάδικος Ἰησοῦς ὁδηγεῖται μπροστά στόν ρωμαῖο ἡγεμόνα, τόν **Πόντιο Πιλάτο**.

«Αὐτός ἐδῶ ξεσηκώνει τόν λαό γιά ἐπανάσταση, ἐμποδίζει νά δίνουμε φόρους στόν Καῖσαρα, λέει ὅτι εἶναι βασιλιάς...», ἀραδιάζονται μέ δόλο οἱ **ψεύτικες κατηγορίες**.

- Ἐσύ εἶσαι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων; ρωτᾷ ὁ Πιλάτος τόν Ἰησοῦ,

κοιπάζοντάς Τον μέ οἶκτο καί εἰρωνεία.

- Αυτό πού λές εἶμαι, ἀπαντᾷ ἡρεμα ὁ Κύριός μας. Ἀλλά ἡ βασιλεία ἡ δική μου δέν εἶναι αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Συζήτησε λίγο ἀκόμη ὁ Πιλᾶτος μέ τόν παράξενο Κατάδικο, κι ἔβγαλε τό συμπέρασμά του. Κατάλαβε ὅτι ἄδικα Τόν κατηγοροῦν.

- **Δέν βρίσκω τίποτε κακό** σ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο.

- Μά ξεσηκώνει τόν λαό σ' ὅλη τήν Ἰουδαία, ἐπιμένουν νά φωνάζουν οἱ Ἑβραῖοι.

Κατά τήν ἑορτή τοῦ Πάσχα συνήθιζαν νά ἐλευθερώνουν ἕναν κατάδικο. Ρωτᾷ, λοιπόν, ὁ Πιλᾶτος τό συγκεντρωμένο πλῆθος:

- Ποιόν θέλετε νά ἐλευθερώσω, **τόν Βαραββᾶ ἢ τόν Ἰησοῦ;**

Ὁ Βαραββᾶς ἦταν ἕνας φοβερός ἐγκληματίας πού βρισκόταν στή φυλακή. Ἀποκλείεται, σκέφτηκε ὁ ἡγεμόνας, νά προτιμήσουν ἕναν φονιά. Κι ὅμως, οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ γραμματεῖς ξεσηκώνουν τόν ὄχλο.

- Ἀθώωσέ μας τόν Βαραββᾶ! ζητοῦν.

- Τόν Ἰησοῦ τί νά Τόν κάνω;

- **Σταύρωσέ Τον!** φωνάζουν ὅλοι μέ μιά φωνή.

- Μά τί κακό ἔκανε;

- **Σταύρωσέ Τον! γιατί δέν θά εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα,** ὑψώνουν ἰσχυρότερη τήν κραυγή τους.

Μπροστά σ' αὐτή τήν ἀπειλή, νά γίνει ἐχθρός τοῦ αὐτοκράτορα, ὁ Πιλᾶτος ὑποχωρεῖ. Ἀποφασίζει νά διαπράξει τήν αἰσχρή ἀδικία. Δίνει ἐντολή **νά φραγγελώσουν καί νά σταυρώσουν τόν Ἰησοῦ.**

Τόν πῆραν, παιδιά, οἱ στρατιῶτες τόν Χριστό μας, κι ἄρχισαν νά Τόν ἐμπαίζουν, νά Τόν κοροϊδεύουν... Τοῦ φόρεσαν ἕναν **κόκκινο μανδύα** ἀντί τῆς πορφύρας πού φοροῦσαν οἱ βασιλιάδες. Ἐπλεξαν ἕνα **στεφάνι ἀπό ἀγκάθια** καί Τοῦ τό ἔβαλαν στό κεφάλι ἀντί γιά στέμμα. Ἀντί γιά σκήπτρο Τοῦ ἔδωσαν νά κρατᾷ στό δεξί Του χέρι ἕνα **καλάμι**. Γονάτιζαν μπροστά Του καί εἰρωνικά Τόν χαι-

ρετούσαν λέγοντας: **«Χαῖρε, ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων!»**. Τόν ἔφτυναν, ἔπαιρναν τό καλάμι καί Τόν χτυποῦσαν στό κεφάλι... Τέλος, **Τοῦ φόρτωσαν τόν Σταυρό**, γιά νά τόν κουβαλήσει ὡς τόν λόφο τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἐξαντλημένος ὁ Ἰησοῦς, μέ τό σῶμα γεμάτο πληγές, πῶς νά βαστάξει τόν βαρύ σταυρό; Λυγίζει... Κάποιον περαστικό ἀγγαρεύουν οἱ στρατιῶτες, τόν **Σίμωνα τόν Κυρηναῖο**, γιά νά σηκώσει αὐτός τόν Σταυρό.

Φτάνουν στόν Γολγοθᾶ. **Ἀνάμεσα σέ δύο ληστές** σταυρώνουν τόν Χριστό, σάν νά ἦταν ὁ φοβερότερος κακοῦργος! Ἀλλά ὁ Χριστός μας ἐπάνω ἀπό τόν Σταυρό ὅλους τούς συγχωρεῖ καί προσεύχεται: **«Πατέρα, συγχώρεσέ τους, δέν ξέρουν τί κάνουν»**. Ἀκούγοντας τά λόγια αὐτά συγκλονίστηκε ὁ ἕνας ἀπό τούς δύο ληστές. Κι ἐνῶ ὁ ἄλλος ληστής κορόιδευε μαζί μέ τούς στρατιῶτες τόν Χριστό, αὐτός Τόν παρακαλεῖ:

- **Κύριε, θυμήσου κι ἐμένα στή βασιλεία σου.**

- Ἀλήθεια σοῦ λέω, τοῦ λέει μέ ἀγάπη ὁ Χριστός βλέποντας τήν ἀληθινή του μετάνοια, **σήμερα θά εἶσαι μαζί μου στόν παράδεισο.**

Γύρω στίς **12.00 τό μεσημέρι** ἀπλώθηκε παντοῦ **σκοτάδι**. Στίς **3.00 μ.μ.** ἀκούγεται **δυνατή ἡ φωνή** τοῦ Χριστοῦ: **«Πατέρα, στά χέρια Σου παραδίδω τό πνεῦμα μου»**, κι ἔγειρε τό κεφάλι καί ξεψύχησε.

Ὁ **ἑκατόνταρχος**, ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, ὅταν εἶδε πῶς σκοτείνιασε ὁ οὐρανός, ἀλλά καί σάν ἄκουσε τή δυνατή φωνή τοῦ Ἑσταυρωμένου, ὁμολόγησε μέ φόβο: **«Στ' ἀλήθεια, αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἦταν Υἱός τοῦ Θεοῦ»**. Εἶχε δεῖ πολλούς κατάδικους νά πεθαίνουν. Ἄφηναν τήν τελευταία τους πνοή σέ κωματώδη κατάσταση, φοβερά ἐξαντλημένοι, δίχως καμιά δύναμη. Αὐτός ὁ Ἑσταυρωμένος ἦταν τόσο διαφορετικός!

Αὐτός ὁ Ἑσταυρωμένος, παιδιά, **πέθανε μέ τή θέλησή Του**. Πέθανε, **γιά νά χαρίσει σέ μᾶς τήν αἰώνια ζωή**. Θέλησε νά σταυρωθεῖ,

γιά νά δείξει σέ μᾶς **τήν ἀπέραντη ἀγάπη Του**, νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τήν ἁμαρτία. Αὐτή τή μεγάλη ἀλήθεια, νά τή σκεφτόμαστε ὅλες αὐτές τίς μέρες. Καί νά **Τοῦ ἀνταποδίδουμε κι ἐμεῖς τή φτωχική μας ἀγάπη**: νά προσπαθοῦμε νά μὴν **Τόν λυποῦμε**, νά Τοῦ στέλνουμε **θερμή τήν προσευχή μας** καί μαζί μέ ὅλους τούς πιστούς νά Τόν ἀκολουθήσουμε μέ τίς **Ἀκολουθίες** τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς τόν Γολγοθᾶ καί ὡς τήν Ἀνάστασι!

**Χριστέ μου, ἐσύ πού πόνεσες
γιά μένα πάνω στόν Σταυρό,
τή φτωχική μου ἀγάπη
δέξου σάν ἓνα «εὐχαριστῶ»!**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Μ. Ἑβδομάδα: δίπτυχο.
2. Ἑγκώμια σέ ἀρχεῖο κειμένου-ἤχου.
3. Κατασκευή: Σταυρός μέ σπέρτα.